

PREMIS
DRAC
2014

Desafeccions

Rosa Mesalles Olivan

VI Premi Literari Drac
Òmnium Cultural del Solsonès (abril de 2014)

Paper matxé

El teu amor és com el paper mâché, amb volum aparent i buit per dins, exempt de pes.

Sala d'espera

Sempre estic a la sala d'espera de la teva vida.

Canten els números i veig passar, un a un, els que fan ús del seu torn, ordenadament. La porta s'obre i es tanca, i així passa la jornada. S'apaguen els llums. Emmudeix el fil musical. Les pantalles pampalluguen *pc is going to sleep*.

Em quedo sola a la sala d'espera, acompanyada només de lectures de coloraines caducades.

Potser demà algú dirà el meu nom i la porta m'obrirà el teu món, potser aleshores el torn també m'haurà caducat.

Encants

Ompliré farcells amb tot allò que era teu i que era meu i ho portaré als Encants.

Perquè altres prenguin cafè en les tasses de fang cuit de les nostres sobretauls d'ahir.

Perquè algun home es torni a posar la camisa blau porcellana que era teva i portava jo.

Perquè uns altres dits, amb mandra de son, premin de nou, a les palpentes, la pera de la làmpada de ferro tenyit de blanc de la tauleta de nit, i encengui la llum de nous matins.

Perquè algú llegeixi aquells versos precedits de la dedicatòria, impúdica ara, a la vista de qualsevol lletraferit comprador a bon preu.

Perquè algú faci un collage casual amb les entrades dels concerts i les obres de teatre dels nostres vespres de roses llunyans, col·leccionades amb perseverança xinesa dins la capseta de llautó del primer calaix de la consola.

Perquè algú ompli el marc decapé amb alguna instantània que capturi el flash d'un moment congelat i feliç.

Perquè un altre escot de pell amarada de sol llueixi aquell penjoll de corall que em vas comprar a Corfú, mentre jo m'emprovava unes sandàlies color safrà al tendal de la botigueta del costat.

Tot ho oferiré al brocant, i desllaçats els farcells, i cobrat a pes el gènere, tot quedarà estès a terra, com gos esventrat, com les restes d'un naufragi a quatre duros, implorant la misericòrdia dels curiosos i desvagats per una nova vida reciclada.

ÒMNIUM
LENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS

PREMIS
DRAC
2014

He tornat a casa, sense la càrrega del pes dels anys, buida, i en pujar les escales he sentit una lleugeresa estranya, plàcida.

Cafè

En el racó entrant a la dreta, sota la finestra de cortines de cretona de roses i malves, amb la fredor del marbre de la taula de bulevard antic, preniem xocolata negra i espessa dins xicres blanquíssimes mentre veiem passar els passejadors deambulants del carreró, que amb pas de dia de festa, vagarosos miraven els aparadors de les coses inútils i belles al carrer dels Banys Nous.

La xocolata, líquida, s'ha refredat, ja no ens retorna per dins, el sobre de marbre de la taula no em fa ara ni fred ni calor, com una pedra morta.

M'he demanat una cervesa ben freda, amb escuma abundant del mar de la indiferència, me l'ha servida la dona del davantal de pitrera impol.luta, me l'he begut llargament. Quan han arribat les olives de compliment, la copa era buida, només hi quedaven grumolls d'una escuma gris brut, ... massa tard.

L'armari

Primera lleixa, els jerséis. Segona, les jaquetes amb els botons fermats als traus. Tot ben plegat en tres gestos mecànics, tot frontalment en acabament rom, tot fent un degradé cromàtic, a la base els colors més vius, al capdamunt els esvaïts. Amb un cop d'ull, d'esma, tot es troba. A l'altell, en capsas, desades les peces de la temporada passada, de quan fa fred.

A la barra del cos central, totes les camises, ben atapeïdes, amb l'àncora del penjador de cara, com a becs famolencs. Encara són les de màniga llarga, perquè fins al maig refresca i encara no es poden exiliar a les golfes. Fet i fet, les de ratlles són les que més t'esqueien, les blaves, les que et feien més net. Corbates, poques, t'oprimien, deies. Tres cinturons, fent cargol, ben tupidament, com en temps de reflexió, reclosos en ells mateixos, absents del món.

Vas marxar fa dies. Vas prendre quatre camises i tots els pantalons. A l'armari només en queda un, té la pota massa ampla, fora de tendència, ara, i només servien de roba per estar per casa, per aprofitar-los, anacrònics, només de portes endins, que no cal lluir a dins.

M'espero una setmana més. És el termini de cortesia que et brindo. Després, si no fas per recollir-ho, faré via i endreça, i com deia la meva padrina, ... "em quedarà un deso..."

Dentrífic

Sempre m'ha fet angúnia aquell sobrant blanc de pasta de dents que a còpia d'haver-se vessat de l'embolcall que la mantenia bon punt pastosa però practicable per la comesa, queda, com a petrificada amb el contacte amb l'aire i el passar de les hores fins al vespre. I si fas per treure-la et queden els dits enganxosos. I bé has de fer per treure'n

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS

PREMIS
DRAC
2014

l'excedent, perquè sinó el minúscul tap blanc estriat no gira. Abans hauràs de trobar el tap, que mai no sol estar fent de casquet del tub, i el trobes a la sabonera, o dins de la pica, o a tocar del mirallet de sobretaula, que ha empastifat en una de les cantonades del marc crom. El volies de clorofil·la, tu, el dentífric, i el verd encara era més escandalós quan s'havia fet corpori com plastilina fent corona.

Ara que ja no faràs ús del bany, ni al vespre ni al matí, -dinaves sempre fora- llençaré al cubell del plàstic el raspall, i aniré a la drogueria per comprar elixir, més líquid, més fresc, que, a més, l'envàs té la virtut del tap soldat, que mai no es perd, i amb un clic... feina acabada.

Iogurts

Tenies com una dèria que els iogurts estiguessin marcialment ordenats a la tercera prestatgeria de la nevera.

Els làctics havien d'estar junts, i és clar. Al fons els que caducaven més tard, a la vista els que calia consumir més aviat. Res a dir.

Que els desnatats tinguessin més importància jeràrquica que la resta a l'hora d'ocupar la primera línia de foc, no ho vaig acabar d'entendre mai. Hi ha dies que el cos es decanta pels més greixosos, perquè et venen més de gust, perquè el metabolisme te'ls reclama...però la disposició de la formació quasi militar dels envasets de plàstics en formació de "a quatre", em frenava la intenció i absurdament, submís el gust, calia ajornar el propòsit que de natural em sortia i esperar fins que li arribés el torn als de maduixa amb trossos, tan desitjats.

Ara que el món fred de la nevera és meu i només meu, quan arribo del supermercat, per pur gust de rebel·lió dispenso els iogurts cada dia que faig compra allà on la mà i les ganes em porten. Uns desnatats, els poso als espais laterals de l'interior de la porta, fent companyia als ous rossos, els altres fan parella amb les natilles, i els de cereals, si em plau, fan bodegó amb les peres conference i els llibrets de llom de la carmanyola.

De tot plegat, l'únic que no he aconseguit de superar, fins a dia d'avui, és el tema de la caducitat, en això encara et continuo fidel, per la por d'un borradura dèrmica innecessària. L'altra borradura, la de l'ànima i la de l'orgull ferit, amb quatre antihistamínics i un iogurt de xocolata el quadre clínic va remetre.

Sabates

El sabater del rebedor era ple a vessar. Les teves sabates s'enduien cinc dels set prestatges disponibles.

De muntanya, per mudar, de pell girada, d'esport, de tot portar, negres, blaves, camel i marró tabac.

Les sabates se n'anaren, com les teves passes, lluny.

ÒMNIUM
LENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS

PREMIS
DRAC
2014

Ara que tinc tanta lleixa buida, amb varietat inacabable podria omplir-la, amb aquells parells de sabates joia, amb lluentons de fer bonic, amb talons com agulles, de pell, de roba...sandàlies, botes, ballarines.... I doncs, ara que tinc tant d'espai per a mi, vés per on, els peus se m'han tornat delicats, com de princesa, i només puc calçar, com una Ventafocs anacrònica, aquells que se m'escaiguin a la forma estranya que han adquirit els meus peus, de tantes caminades inútils.

Post de la planxa

S'han acabat les ratlles rectes i marcades, empipadores, dels pantalons. No em caldrà tragar amb la post amunt i avall ni parar-la cada vespre com taulell de mercat.

Les camises de cotó, tan poc agràides per tant de vapor malbaratat, ara no em robaran temps de no fer res. Els meus vestits, ben penjats i amarats de la lleu humitat de l'acabat de rentar, suspesos a la barra de damunt de la banyera, amb el pes, la verticalitat i el punt d'escalfor del radiador, quedaran en un no res practicables per posar-me'ls l'endemà. Els meus pantalons no duen ratlla.

Finalment m'hauré de vendre la vaporetta. Me l'ha vas obsequiar, un regal desconcertant, aquell Nadal, quan els nostres somnis començaven a marcir-se i calia insistir, amb polvoritzador d'aigua i el vapor en l'"opció del lli", perquè no es rebreguessin. I ens vam quedar sense aigua destil.lada i la calç va malmetre l'interior.

Amor glaç

El teu amor és com l'aigua. El glaçó corpori d'adés s'ha liquat, transparent. Amb el sol de primavera el tollet insípid i inodor s'ha evaporat. No n'ha quedat ni el rastre.

ÒMNIUM
LENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS